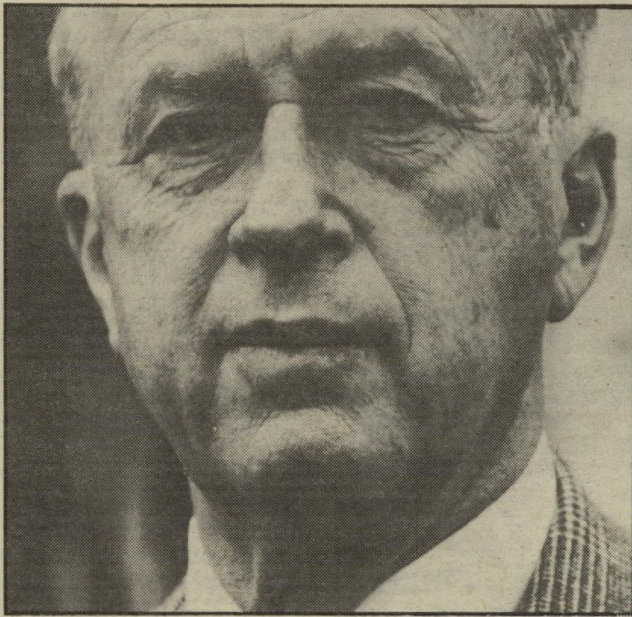


האופציות של רבין:



גם משקפים ציניים כמיוחד אינם יכולים להתעלם מהעובדה, שקיים שיתוף-פעולה הדוק למדי בין ראש-הממשלה, שימעון פרס, לבין שרי-הביטחון שלו, יצחק רבין. כבר במערכת-הבחירות לכנסת ה-11 סברו רוב המומחים, שבאורח בסיסי קרובים השניים בעמדותיהם הפוליטיות. שניהם תמכו במלחמת-לבנון (רבין בהתלהבות ייתר), ושניהם מכסים לנער את חוצנם ממנה. גם השקפת-העולם הגלובלית



שלהם זהה לחלוטין. פרס ורבין חשים שהליכוד נכשל בתפקודו ובטקטיקה שלו, ולדעתם מיפלגת-העבודה, בראשותם, מסוגלת לנהל את העניינים הרבה יותר טוב.

פשיטת-הרגל של הליכוד, המסי תמלת ברמותם של אריאל שרון ויורם ארידור, סיעה להם לחזק ציבור את הרושם שהם מהווים את התרופה הטובה ביותר לתחלואי האומה. כל הסקרים מאשרים, שיש להם הצלחה ניכרת בחזית התרמיתית, חרף המיגוון העצום של בעיות, שטרם נפתרו. גם בשעה זאת עדיין קיימת הידרדות בין השניים, אבל מעבר למשותף מתחילות להירקם מזימות, מילחמת-עצבים, הפחת שמועות וייזום רכילות. האידיליה, כביכול, עומדת להסתיים בקרב מאור, וסגנונות ראשונות של המריבה הקשה, העומדת לפרוץ ככל רגע, כבר ניצבות במרכז הזירה הפוליטי-פנימית.

הסימפוזיום הראשונים היו, כרגיל, מינוריים. בשי

בנינה או תבונה

מקובלות על רבין. המומנטום המדיני, אחרי הכיזרות להסדרות, מתחייב משני גורמים: הרצון לרצות את האמריקאים והשאפה לפרק את הקואליציה עם הליכוד. מסיבות מדיניות לגיטימיות, בצמרת מיפלגת-העבודה רבין הוא האויב מס' 1 של כל קשר עם הפלסטינים. במרכז המפלגה, ובעיקר בקרב הצעירים היוניים יותר, רואים בו "סוכן ליכוד", ומיכשול לכל הידרדות לשלום. יתכן שהתיקנות שהם תולים בפרס הן מוגזמות, אבל עצם קיומן מחזק את פרס במפלגה, ומחליש את רבין.

פרס אינו שם נרדף ליוניות, אבל בהדרגה הופכים כל היונים במפלגה לאנשיו. יוני רבין, כמו הח"כים שבח וייס ואורה נמיר, או חיאל לקט, לא יוכלו להתמיד בתמיכתם בו. תמיכתו ברוטציה מקוממת נגדו את כל המפלגה, המאוחדת כולה בחוסר-רצון ברור לעמוד בהסכם, נוכח האסונות שהליכוד המיט על המדינה.

העמדות של רבין בנושא החברתי, ובכלל הסוגיות הקשורות בהסתדרות, מנתקות אותו מאחרוני אנשיו. תיקי אחרות-העבודה, המת-רפקים עדיין על שרשיו של רבין כפלמ"ח וזוכרים עדיין את אמו של רבין, רוזה, כשהיא צועדת ובידה הדגל הארום באחד במאי, הולכים ונעלמים מהזירה הפוליטית.

רבין ידוע באדישותו לכל עניין חברתי. הוא ימני נוסח ריצ'ארד ניקסון, ואנשי ההסתדרות רוטנים על איבתו לאיגודים המיקצועיים.

אם הוא חושב שניכה לגיר נותנת לו לגיטימציה יונית או סוציאליסטית, יש לו יותר חוש-הומור מכפי שסברתי תי"א אמר להעולם הזה אחד מעוזריו הקרובים ביותר של פרס. היא עצמה זקוקה ללגיטימציה, אחרי הוועות שרבין אחראי להן בלבנון. ואשר לסוציאליזם: אי אפשר להוציא ממנו

נערי פרס מחדשים את מסע-הלחישות נגד שרי-הביטחון: "החונק מרמת-אביב"

הצהרה אדומה אחת בנושא החברתי. רבין קשה לשקר, וכך נחשפת רמתו האמיתית בקלות יחסית.

קדע אישי
קדע רעיוני
ב כל ההתייחויות הפנימיות מגלה רבין חוסר-תייחוח מוחלט בכל הנושא של ייצוג פלסטיני בשיחות-שלום עתידיות. עמדות כאלה משקפות לידי שרי-הליכוד, הרוצים לשבור על שלמות הממשלה, כדי לאפשר ליצחק שמיר להיכנס למישרד ראש-הממשלה.

פרס, לעומת זאת, הרבה יותר פתוח. במיפלגת-העבודה סבורים, שכתנאים מסוימים הוא יסכים לווייתורים מרחיקי-קילכת, ואז הקדע האישי והטקטי שלו עם רבין יהיה גם אסטרטגי רעיוני.

על רקע כזה ניתן לחזות, שפרשת פרס-נגד-רבין תהיה, בתוך שבועות מעטים, במרכז ההתרחשויות והדיווחים חים על הזירה הפוליטית הישראלית. לרבין יש רק דרך אחת להתחמק מעימות עם פרס, שבו כישלונו ודאי הוא יוכל להסתלק מתמיכתו ברוטציה, ולקבל את מנהיגותו של פרס יחד עם הקו המדיני שלו במלואו.

ספק אם שרי-הביטחון בנוי, נמשית ופוליטית, לצעד כזה.
חיים ברעם

ציבורית. הוא ואנשיו מניחים שמאבק למען קיום הסכם יהיה פופולארי בציבור, ויזכה בתמיכה בלתי-מבוטלת גם בכלי-התיקשות.

אם פרס יתעקש לפרק את הקואליציה בניגוד לדעתו של שרי הביטחון, אמר להעולם הזה איש מוד נה רבין, "הוא יפוך שוב לשנוא הציבור, תוך ימים מעטים: הכל ייזכרו בתרמית הישנה של פרס, הבלתי-אמיני. זעקה מהליכוד והמחאה המוסרית של רבין יצטרפו יחד למסע אדיר, שייסכל את הישגי פרס עד כה. מנקודת-מבט זאת, רבין הוא בעלי-בירית החשוב ביותר של יצחק שמיר, ואני מבקר אותו על כך".

החשובים האלה של רבין ואנשיו הם, ככל הנראה, אופטימיים מדי. במקביל לעליית קרנו של פרס בציבור הרחב, דרך גם כוכבו בתוך המפלגה. התמיכה בו מתרחבת והולכת, בעיקר בשל העובדה שבמישרד הטקטי והמדיני, ובקישור התנועה-מיפלגתי, הודגשו ההבדלים בין השניים, שהפכו חריפים ואקטואליים. הרבה יותר מאשר הזהות בתחום הרעיוני לטווח ארוך.

המיוזג הקרוב עם יחד, וצירופו של עור וייצמן להנהגה, מחזקים מאוד את פרס. נוסף על היחסים האישיים הגרועים בין וייצמן לרבין, מנסה מנהיג-יחיד לקדם עמדות מדיניות, בעיקר במישור הטקטי, שאינן

המטרה ברורה: יש לפגוע ברבין, להפחית מאמינותו. לייחס לו מעשים הפוגעים ברמתו ודוקא בקרב מצביעי המערך.

יתכן כי מעשיו כשרי-ביטחון מצדיקים את רוב הרברים הנאמרים בגנותו, אבל הנסיון לשחרר את פרס מאחריות משולל יושר אינטלקטואלי וציבורי.

בעל הברית של שמיר

מה מסתתר מאחורי המערכה המתחרשת בין השניים? האם יש לה רק היבטים אישיים, או גם פוליטיים? האם הסתיים עירן הזהות הרעיונית בין שני התאמים הסיאמיים? התשובה היא סבוכה ומורכבת, ולכן גם מרתקת.

במישור האישי ברור שרבין רואה בחומרה את העליה המטאורית כמעמדו של פרס בציבור, ומבין שהיא נובעת בעיקר מעצם כהונתו של פרס כראש-ממשלה. לכן תומך רבין בגלוי ובחום בקיום הרוטציה עם הליכוד. ככך מקווה רבין לחזק את מעמדו בקרב מצביעי הליכוד, שרבים מהם החלו משנים את יחסם העויני, המ-סורתי, לשימעון פרס.

רבין יכול, כמוכן, להצדיק את עמדתו בנושא הרוטציה בכך שיש לשמור על נורמות של הגינות

בועות האחרונים משחררים נערי-פרס את חרצובות לשור נם, ושרי-הביטחון הפך מוקד קבוע-כמעט להשמצות.

אין ספק שהם מנסים להפריד, באורח מלאכותי במקצת, בין אחריותו של רבין למתרחש לבין מעורבותו הברורה של פרס בפרשת הוועות בלבנון.

רבין הופך את חיילי צה"ל בלבנון לתלינים, המבצעים הוצאות להורג לפי רשימות. פרס אינו מסתייג בגלוי, אבל הוא ואנשיו שמחים לייחס את כל האחריות לרבין.

כינויים כמו "הקצב", ואפילו "החונק מרמת-אביב", הוצמדו לרבין, כאילו בבדיחות-הדעת.

חמור, מוכנים נערי פרס ללחוש באוזני עיתונאים סיפורים מרמזים למרי על הרגליה-השתיה, כביכול, של שרי-הבי טחון, המשפיעים, לדבריהם, על תפקודו במישרד כליכוד חיוני. רבים מזכירים את התנהגותו בנושאים מישי פחתים ואישיים, את יחסו הלא-סימפטי לבני-אדם, ומביאים כניגוד את אישיותו הנעימה והחברתית של ראש-הממשלה.

מעניין שרוב האנשים, שסייעו כעבר לפרס להיות, חתון בלתי-נלאה" נגד רבין, כבר אינם בתפקיד. אבל השיטות, שאותן מתאר רבין עצמו כסיפרי פינקס שיטות, נשארו בעיניו.

במדינה

(המשך מעמוד 6)
ישראל, חיים דרוקמן ממורשה. הנציג היחיד של התחיה בפגישה זאת היה גרשון שפט.

לפגישה השניה שעליה מדווח נקודה הצטרפו גם גידעון גדות, חיים קופמן ומיכאל דקל מחטיבת חרות בליכוד, אריאל ויינשטיין מהליברלים, ואיש לע"ם אהוד אולמרט.

בין ההחלטות: להמשיך ולזרוז את הטיפול בהצעת-חוק, שתאפשר לעצור רים לקבל חופשות; להרכיב מישלחת של חברי-כנסת שתבקר במשותף ככלא — הבעה גלויה של הודרות אנושית ופוליטית עם מבצעי הוועות; קריאה לח"כים לבקר בכלא תל-מונר גם כבודדים; לקיים פגישה עם ראש-הממשלה, שימעון פרס, כדי לקבל תמיכה ממשלתית ביוזמות למען אנשי הטרור היהודי.

אופייניים במיוחד היו דבריו של הח"כ הליברלי בני שליטא: העצורים לא יעשו כל רע אם ייצאו (לחופשה). הם אוהבי ארץ-ישראל. אין שום סיכון כשיחרורם. אני רואה כאן נוקשות של שרי-המישפטים ושל היועץ המישפטי. הם כנראה אינם משוחררים מתפיסתיהם הפוליטית נגד אוהבי ארץ-ישראל ומקומי הישר כים ביש"ע (יהודה). שומרון ועזה). אני לא מוכן לקבל את התפיסה הזאת...

מיפלגות עליזה של שרון

אנחנו הנשים שלך והצבא שלך?!" הכריזה עסקנית מיסלגת העבודה באוזני אדריכל המילחמה

בשבוע שעבר בחרו נשות מחוז ירושלים במיפלגת-העבודה מזכירה פוליטית חדשה.

המועמדת שנבחרה, עליזה מירזחי, גברה על שתי יריבותיה במאבק דמוקרטי למופת. תעמולת-הבחירות שלה נוסחה כסיגנון החכיב מאור על נשות "תנועת העבודה". מירזחי תוארה כאשה שתונכה על ערכי התנועה. גם חברות רבות-השנים באחדות-העבודה לא הויקה לה במיוחד.

היו שרמוז, כי כמו רבים מיוצאי תנועה זאת, גם היא קצת יותר ניצית מהמקובל, אבל איש לא מצא בכך טעם לפגם. אחרי הכל, גם מזכיר המחוז החדש, עימנאל זיסמן, איננו בדיוק יונה צחורה.

עליזה מירזחי נבחרה, בירכה כי חמימות את "ציבור החברות", ונאמה, באריכות לא בלתי-סבירה, על מאבקי, אתגרים, חזית חברתית-כלכלית, פחות משבוע אחרי הבחירות השיתופיות. עליזה מירזחי באירוע ציבורי, מסתבר שיש לה כובע נוסף, לא מיפלגתי אלא ממלכתי. מירזחי היא גם האחראית על מעמד האשה במישרד-העשייה-הממשלתי. בתפקידה זה היא אירגנה השבוע "יום ריונים לקידום האשה העובדת". אורח-הכבוד לא היה אלא השר שלה, אריאל שרון.

"הנשים שלך?!" בעצם הימים שבהם נשרפים חיילי צה"ל, ותושבי לבנון נרצחים, בעטיה של המלחמה הנפשעת של שרון, כינתה אותו מירזחי באהבה גלויה. "השר שלנו". היא לא הסתפקה במיפגן התנופה. כשנכנס שרון לבית אלישבע (מרכז נעמית על שם אלישבע אשכול המנוחה), הכריזה מירזחי: "הנה כבוד השר היקר שלנו!" תגבת כל העיר סיפרה, שמוכירת תא-החברות כמיפגן לגת-העבודה הוסיפה: "כליכר חיכינו לך, אנחנו הצבא שלך, אנחנו הנשים שלך. הנשים של המישרד ימשיכו למלא את שליחותן באומץ תחת פיקודך!"

שרון נענה לקבלת הפנים הרטובה הזאת בלבביות, בדרך את "עליזה", ואפילו התברח: "עליזה אמרה קודם, הנשים שלך, ורק אחר כך, הנשים של המישרד". או אני שואל אם אפשר אולי לא להתחלק — שכל הנשים יהיו שלי?" (אכסטאה בקהל).